כה: ושם) וי"ל דהיינו דוקא תולה

בדעת אחרים א אבל תולה בדעת עלמו

כי הכא לית ליה ברירה: 0

לאיםור מוקצה לא חששו. אנן

אקצי דעתיה מחלקו של חברו ואם

היו רולין לאכלה כאן אינה אסורה

משום מוקצה לומר כל חלק וחלק יונק

משל חברו ויש כאן מוקצה ולהוליכה

איש לתחומו אתה אוסר עליהן מפני

יניקה זאת אם יש לחוש לריך לחוש

אף משום מוקלה כפ״ה וקשה ב מאי

יניקת מוקצה יש כאן והלא חלק חברו

מותר לו לאכול אם נתן לו חברוג

דאמר לעיל י משלחין ביו"ט בהמה

חיה ועוף בין חיין בין שחוטין ומפרש

רבינו שמואל לאיסור מוקצה שהבהמה

גדלה ומוסיפה שמנונית ביום טוב

ולא אסרת להו למיחש להכיד אע"ג

דסבירא ליה כרבי יהודה במוחלה

לאיסור תחומין שחלק כל אחד יונק

ומתגדל משל חברו חששת לחסרה בכך:

סהדי דכל אחד מנייהו

לקמן מ.], כ) [שבת מו.
וש"נן, ב) לקמן מ.,
עירובין נ: ע"ש,
ס, [מולין קלה:], ו) עירובין
סח, לעילי. אהלות פ"ז מ"ג,

ולעיל י. ע"שו. **ק**) ועי'

אמר], ט) גיטין כה. מח.

ב"ה סט: בכורות נב: נז.,

י) יש גורסין רב אשי עיין נסדר הדורות, כ) עירובין

לו: סוליו יד: יומא נו:

ט בס"א: ובקנית, מ) [דף לו:], ט [וע"ע תוספות

יומא נו. ד"ה דברי ותוספות

בכורות מח. ד"ה דכולי], ס) [דף יד:],

הגהות הב"ח

ל) רש"י ד"ה וזה שעירב עליו לדרום מוליכו לדרום

כל"ל ומיבת זה נמחה:

מוסף רש"י

הלכה כר׳ דוסא. דאמר הרי הוא כרגלי הרועה

לקמן מ.). הלכה כסתם

משנה. רבי הוא סידר המשנה וכשראה דברי חכם

ושרו בעיניו שנאן סתס ולא הזכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו שנויה

מפי יחיד ונראין כאילו נשנו מפי המרובים ויעשו כמותן

ולעיל ב:). ולו פתחים

הרבה. כולם פתוחים או כולם סגורים (לעיל י.).

כולם טמאים. כל כלים המונחים בחלל הפתחים תחת עובי התקרה של

פתח טמאים, ואף על פי שאינו תחת הגג המאהיל על המת, שגורו חכמים טומאה על מקום שהוא

דרך יציאת הטומאה שסופו

לנאת דרך שם, וכאן אין אנו יודעים באיזה יוניאנו

הלכך כולם טמאים (לעיד ה.) ופתח שעתיד לנאת

בו מיטמא מיד וטעמא

בי נויטנונו נויז יטענונו ליכא, אלא הלכות טומאה הכי גמירי לה, ואפילו

חלונות של טפח על טפח ממאין, דכיון דכולן סחומין לא מוכחא מילחא בהי

מפיק ליה (ערובין סח.).

נפתח אחד מהן. לאחר מיתת המת (לעיל י.) ודאי בההוא מפיק ליה

ערובין סח.). הוא טמא. בין כליס דמעיקרא בין

כלים דלבסוף המובאין לו מבחוך, וכולן טהורים. לדברי הכל מוקמינן להו,

דמודו הכל מכאן ולהבא בכלים המובאים למוכן אחרי כן מבחוץ, דודאי

נהחות דנפתח מפיק ליה (לעיל י.). ארבעה על

ארבעה. בכך שיערוהו שראוי להולאת מתים

שרחוי להולחת מחים לעיל י.) פחות מד' על ד' אינו חשוב להליל

על השחר (ערובין חח.). מצלת על הפתחים

כולן. מלטמא כאילו נפתח

(לעיל י.). עד שלא ימות המת. דלא נחתא להו טומאה אשאר פתחים,

אבל משימות המת כבר

נטמאו הכלים ולא אמרינן

נטמחו הכנים ונח חמריק הוברר הדבר דמעיקרא נמי דעתיה לאפוקי בהאי

לא א ב מיי' פ"ה מהלכות יו"ט הלי

טוש"ע שם סעיף ט: לג ד מיי׳ שם הלכה כ

מוסף תוספות

הבהמה והכלים כרגלי הבעלים כו'. אוקימנא בב' רועים, לפיכך היא כרגלי רועים, עביען .... ב. הבעלים, אבל הא דתני ר' דוסא הלוקח בהמה אע״פ שלא נתנה לו אלא ביו״ט, הרי היא כרגלי הרועה, אוקימנא ברועה . כרבי דוסא. המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי הוא כרגליו. כלים המיוחדים כו גליו. כלים המיחודים לאחד מן האחים כרגליו, ושאין מיוחדין, למקום

יא סמג עשין מד"ס א טוש"ע א"ח סימן שנו סעיף ה: לב ג מיי׳ שם הלכה יח

מוש"ע שם סעיף י: לג [ה] מיי פ"ז מהלי טומלת מת הלי ב: לד ו מיי' פי"ל מהלי שמטה ויובל הלי כ:

א. בהקדוש ברוך הוא שחייו ומותו תלוי בידו יש ברירה. תוס׳ יומא נו. ד״ה לנלי. ב. שא״כ אמאי שתיק רב. לשנ״ל. ג. שהרי לא מצינו מוקצה כזה שיהא מותר טוקבוז כווז שיהא מוזנו חלקו לו ואסור לחברו דמה שמותר לבעליו מותר לחברו ולא אמרינן שיהא אסור לחברו מפני שהוא מקצה דעתו מחלק חבירו. שם. ד. שהוא דבר שלא טט. דו שווא דבו שלא היה בא לעולם מעיו"ט והו"ל נולד ואפ"ה לא אסרי׳ משום הכי דהוא

רבינו חננאל

שכולן הולכין. ת"ר שנים המדרש וזה לילך בו ערבית לבית המשתה זה עירב עליו לצפון וזה עירב עליו לדרום זה שעירב לצפון מהלך כרגלי מי שעירב עליו לדרום וזה כו'. ל) אדם יש לו אלפים אמה לכל רוח, ואם יערב לצפון בסוף אלף מקיר העיר וחוצה, יש לו רשות להלך לצפו , י ג' אלפים ובדרום אלף בלבד. וזה פירושו כגוז שעירב אחד מהן לצפון בסוף אלף, והאחד בסוף אלף לדרום, נשאר לזה שעירב לצפון אלף בדרום, כלומר יש לו רשות להלך . אלף בדרום שנשארו לו מן האלפים שבצפון. וכן הדין בחבירו. ואם מיצעו עליו את התחום, הרי עליו אונ ווונווום, וווי אילו לא יזיזהו ממקומו. כלומר אם עירב האחד בדרום בסוף אלפים, נמצא שהעתיק רשותו מן העיר ושבת בסוף אלפים

אמה להלד בדרום ועוד וכז אם עירב חבירו לצפוז בסוף אלפים הבירו לצפון בסוף אלפים העתק אלפים שהיו לו בדרום לצפון ולא נשאר לו בדרום כלום. וכיון שחלוק זה קנה שביתה כרגלי שניהן, וזה אין לו בצפון כלום רשות להלך בו, והאחר אין לו בדרום רשות להלך אפילו אמה אחת, לא יזיזהו ממקומן, וזה פירוש אם מיצעו עליו את התחום. איתמר שנים שלקחו חבית וובהמהן בשותפות ביו"ט, וזה צויך לילך בדרום וזה צריך לילך בצפון, אמר רב חבית מותרת לחלקה וליטול זה חציה בצפון וזה חציה בדרום, אבל הבהמה אסורה, ואע"ג (ראין) [דיש] ברירה, וכיון שחלקו ונוטל זה חציה וזה חציה, נתברר כי כל אחד מה שלקח הוא חלקו המגיעו מאתמול, ולמה אוסר רב, משום דקא ינקי תחומין מהדדי, פירוש הבהמה איבריה יונקין זה האבר אגב זה האבר, ואי איפשר שלא נשאר מזה החצי לזה החצי ומזה לזה. אקשו לרב [לאיסור] מוקצה לא חששו. כלומר הבהמה כולה אתמול מוקצה היתה ואנו שוחטין אותה ביו״ט, לאיסור שינק זה החצי חששו, שתיק רב. ור׳ יוחנן אמר אפילו חבית נמי אסורה, וקי״ל כר' יותנן. איתמר רב [אושעיא] אמר יש ברירה ור' יותנן אמר אין ברירה. ואקשינן וסבר ר' (יותנן) (אושעיא] יש ברירה, והתנן המת בבית ולו פתחים הרבה כולן טמאין נפתח אחד מהן כר', וכבר פירשנוהו למעלה. ופירק אפיך, רב אושעיא אמר אין ברירה ור' יותנן אמר יש ברירה. ומי אית ליה לר' יותנן ברירה, והאמר ר' אסי א"ר יותנן האחין שחלקו הרי הן כלקוחות ומחזירין זה לזה ביובל, וא"ת יש ברירה למה מחזירין, כיון שלקחו נחברר כי זהו חלקו המגיעו שהורישו אביו מתחילה. וא"ת שאני ירושה שהיא מן התורה ולפיכך אין לו ברירה אבל בדרבנן אית ליה ברירה, ומי אית ליה ברירה כלל, והתני [איו] ר' יהודה אומר אין אדם מתנה על שני דברים כאחד אלא אם בא חכם למזרח עירובו כרי.

רשמואל אמר אף חבית אסורה. דלית ליה ברירה ותיתה דבפרק מי שאחזו (גיטין דף עה:) דאמר דאתקין שמואל בגיטא דשכיב מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוי גיטא אלמא אית ליה ברירה דה"נ דייק בריש כל הגט (שם דף

משילין פרק חמישי ביצה

לה אבא שאול אומר הלוקח בהמה מחברו

מערב יו"ם אע"פ שלא מסרה לו אלא ביו"ם

הרי היא כרגלי הלוקח "והמוסר בהמה לרועה

אע"פ שלא מסרה לו אלא ביו"מ הרי היא

כרגלי הרועה אפי' תימא ר' דומא ולא קשיא

יכאן ברועה אחד כאן בשני רועים דיקא נמי

דקתני לבנו או לרועה שמע מינה אמר

רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' דומא

ומי אמר ר' יוחנן הכי והאמר ר' יוחנן יהלכה

כסתם משנה יותנן הבהמה והכלים כרגלי

הבעלים ולאו אוקימנא כאן ברועה אחד כאן

בשני רועים ת"ר גשנים ששאלו חלוק אחד

בשותפות זה לילך בו שחרית לבית המדרש

וזה ליכנם בו ערבית לבית המשתה יזה ערב

עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום זה שערב

עֹלְיו לְצפוֹן מחלך לצפון כָרגלִי מי שערב

עליו לדרום וזה שערב עליו לדרום מחלך

לדרום כרגלי מי שערב עליו לצפון ואם מצעו

דלא כר׳ דוסא: כאן ברועה אחד. שאין בעיר אלא רועה אחד כל בני העיר מעמידין בהמתם ברשותו ונקנית שביתתו הלכך בין מוכר בין לוקח דעתו שלא תקנה הבהמה שביתתו אללו אלא בשביתת הרועה. ומתני׳ בשני רועים דלא ידעינן להי מנייהו הויא לה דעת בעלים הלכך הרי הן כרגלי הבעלים אם אינם אצל הרועה מבעוד יום: דלא כר' דוסא דתניא ר' דוסא אומר ואמרי

דיקה נמי. דמתני׳ בשני רועים: שנים ששחלו חלוק. מבעוד יום להיות ברשות שניהם: זה לילך בו שחרית. של יו"ט לבית המדרש: ווה לילך בו ערבית. של יו"ט לבית המשתה: עליו ללפון. על מנת אותו חלוק להוליכו ללפון: זה שערב עליו ללפון מהלך. ומוליכו ללפון: כרגלי מי שערב לדרום. מה שרגליו של דרומי יכולין לילך ללפון מוליכו זה ללפון ולא יותר: וזה שערב עליו לדרום. מוליכו (מ) זה לדרום כרגלי מי שערב עליו ללפון כמו שרגליו של לפוני מותרות לילך לדרום מוליכו זה ולא יותר מפני חלקו של לפוני. כגון אם נתנו שניהם עירובן בסוף אלף אמה זה ללפון להיות לו שלשת אלפים ללפון ואלף לדרום שהרי ממקום ערובו יש לו אלפים אמה לכל רוח וזה לדרום לסוף אלף להיות לו שלשת אלפים לדרום ואלף ללפון אין יכולין להוליכן אלא אלף אמה לכל לד ששניהם מותרים בהם: ואם מלעו עליו את התחום. תחום שבת מלפון לדרום ארבעת אלפים שנים ללפון ושנים לדרום ואם נתנו עירובן זה לפוף אלפים ללפון וזה לפוף אלפים לדרום ונמנא תחום שלם ממולע להפסיק בין שני עירוביהן לא יזוו ממקומו לא ללפון ולא לדרום שהלפוני אין לו לדרום אפילו פסיעה וכן הדרומי ללפון שממקום עירובו יש לו אלפים לכל רוח שהרי לכך ערב שתסתלק שביתתו ממקום לינתו ותקנה במקום עירובו: שנים שלקחו. מעיו"טו לחלקן ביו"ט: חבים מותרת. להוליך כל אחד חלקו למקום שערב: ובהמה אסורה. להוליך אלא למקום ששניהם הולכים: אפי' חבים אסורה. דאין

ברירה וי"ל חלק שבא לזה היה ראוי

לחברו ובין השמשות קנה חלק זה

את התחום הרי זה לא יזיזנה ממקומה אתמר שנים שלקחו חבית ובהמה בשותפות רב אמר יחבית מותרת ובהמה אסורה ושמואל אמר חבית גמי אסורה מאי קסבר רב אי קא סבר יש ברירה ושמואל אמר אפיל בהמה אסורה אסורה אסילו הבית אסורה לעולם אפי בהמה תשתרי ואי קסבר אין ברירה אפילו חבית גמי אסורה לעולם קסבר יש ברירה ושניא בהמה דקא ינקי תחומין מהדדי אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב לאיסור מוקצה לא חששו לאיסור תחומין חששו שתיק רב מאי הוי עלה ר' הושעיא אמר יש ברירה ור' יוחגן אמר אין ברירה וסבר ר' הושעיא יש ברירה והתנן יהמת הבבית ולו פתחים הרבה כולן ממאים נפתח אחד מהן הוא ממא וכולן מהורים חשב להוציאו באחר מהן או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה מצלת על הפתחים כולן ב"ש אומרים והוא שחשב עליו עד שלא ימות המת וב"ה אומרים אף משימות המת ואתמר עלה "אמר "ר' הושעיא למהר את הפתחים מכאן ולהבא מכאן ולהבא אין למפרע לא אפוך ר' הושעיא אמר אין ברירה ולהבא מכאן ולהבא היו למפרע לא אפור ה' יוחגן ברירה יוחגן ברירה יוחגן ברירה יוחגן אמר רב אםי א"ר יוחנן יהאחין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל וכי תימא כי 🤈 לית ליה לרבי יוחנן ברירה בדאורייתא אבל בדרבנן אית ליה ובדרבנן מי אית ליה יוהתני איו ר' יהודה אומר אין אדם מתנה על שני דברים כאחד אלא אם בא חכם למזרח עירובו למזרח למערב עירובו למערב ואילו לכאן ולכאן לא

שביתת חברו: לעולם קסבר יש ברירה. הלכך חבית מותרת ושאני והוינן בהמה שהיתה בחיים בין השמשות וכל אבריה בחייה יונקים זה מזה ומשחשכה ינק כל אבר ואבר משל חברו ואין כאן לברור: ינקי סחומין. חלקי הבהמה שראוין לשני תחומין: לאיסור מוקלה לא חששו. אנן סהדי דכל חד מינייהו אקלי דעתיה מחלקו של חברו ואם היו רולים לאכלה כאן אינה אסורה עליהם משום מוקצה לומר כל חלק ינק מחבירו ויש כאן מוקצה ולהוליכה איש לחחומו אתה אוסר עליהם מפני יניקה זו אם יש לחוש לריך לחוש אף משום מוקלה: יש ברירה. וחבית ובהמה מותרין: אין ברירה. ושניהם אסורין: המת בבים כוי. מפורש בפרק קמא: ואחמר עלה א"ר אושניא. הא דאמרי ב"ה אף משימות המת חשב מועלת לטהר כלים הבאים בפתחים ממחשבה ואילך הוא דקאמרי אבל כלים דמעיקרא לא דאין ברירה לומר הוברר דקודם שימות נמי דעתיה להאי פתחא: אפוך. קמייתא: לקוחות הן. ולא אמרינן הוברר לכל אחד חלק ירושתו וירושה אינה חוזרת ביובל אלא שמא חלק הבא לזה לא היה שלו והרי החליפו חלקיהם והוו להו לקוחות ומחזירין זה לזה ביובל: בדאורייםא. לעמוד כנגד דבר תורה כגון יובל לא סמכינן אברירה: אבל בדרבנן. לעמוד כנגד איסור תחומין דרבנן סמכינן אברירה הלכך חבית ובהמה מותרים: ובדרבנן מי אים ליה והתני איו. שם חכם: אין אדם מתנה על שני דברים כאחד. בעירובין ש חנן מתנה אדם על עירובו ומניח שני עירובין ששמע שעמיד חכם לבא סמוך לעירו בתוך ד' אלפים לדרוש ברבים ואינו יודע אם למורח אם למערב אומר אם בא חכם למורח ערובי שבמזרח יקנה לי שביתה בא למערב ערובי שבמערב יקנה בא לכאן ולכאן אם יבאו שנים למקום שארלה אלך ואברור למחר יהא ערובי דבין השמשות קונה לאותו רוח למפרע ואי אפשר כן אלא ע"י ברירה דכי בורר למחר אומרים הוברר דבין השמשות נמי דעתיה לגבי האי ובא ר' יהודה לחלוק ולומר אינו מתנה על שני חכמים לומר למחר אברור דכי בורר למחר מי יימר דערוב של אותו רוח קנה לו בין השמשות והוברר למפרע לא אמרינן: אלא אם בא חכם כו'. על חכם אחד ואינו יודע לאיזה רוח יבא אפשר להתנוח:

פיתחא אלא נחתא להו טומאה, ואפילו כלים הצאין (לשאר פתחים) שם לאחר מתשבה טמאים, דכיון דנחתא להי טומאה תו לא סלקא מינייהו במחשבה עד דעביד להו מעשה ממש, דפחח ליה להאי ומהני לטהר את האחרים מכאן ולהבא כדקתני לעיל נפחח אחד מהן כרי (ערובין חח.) וב"דה אומרים אף משימות המת. דאמרינן יש ברירה דמאחמול דעתיה יאן אמר יש ברירה ודי ויחוקן אמר אין ברירה. והקשיעון וסבר ר' (יוחנן) (אושעיא) יש ברירה, מסס לא פליני מיד (שם). האחים שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל. ולא אמרינן הוכל המגעיע והשריש האיש ברירה ומי אית ליה לר' יוחנן ברירה, והאמר ר' אסי א"ר יוחנן האחין שחלקו הרי מקח וחחרין ומחליין ויש בירה ומי אית ליה לר' יוחנן ברירה, והאמר ר' אסי א"ר יוחנן האחין שחלקו והרי פול מהתוכן החורין, ביון שלקחו נחברר כי זהו חלקו המגעיע ושהוריש ויה ביובל, וא"ת יש ברירה למה מחזירין, כיון שלקחו נחברר כי זהו חלקו המגעיע ושהוריש ויחולין (בכורות נבם). אין אדם מחגנה על שני דברים כאחד. להיים על עובין אחד לא אם בא חכם למזרח עירוב כר. יומי את ליה בירוב, ומי אית ליה ויברים באחד לא אם בא חכם למזרח עירוב כר. וכמים לחד למחר אומר אין אדם מחגנה על שני דברים כאחד אלא אם בא חכם למזרח עירוב בר. וכמים לחד למחר לותם למכיל לתתר לותם הולל למערב עירוצי של מערב עירוצי של מערב עירוצי ולל מערב עירוצי של מערב עירוצי של מערב עירוצי של מערב עירוצי של מוכם למלח עירוצי של מוכם מלחד מוכם למורח עירוצי של מוכם יודע למיון רום יבל הול ממנה לם בל למתר מוכם למורם עירוצי של מוכם יודע לתוכה לוחל מתנה לוחל ברירה והדים באחד לא אם בא חכם למזרח יודע לחיון רום יבל הול מתנה לוחל מתנה ברירה ברירה שלוחל מתנה לוחל מתנה